

HỒI THỨ 13

MỞ HÌNH ĐƯỜNG VỆ ĐẠO TRỪ GIAN

Từ Văn rất đổi kinh nghi. Đối diện với chàng là một vị Hội chủ chưa từng quen biết. Chàng không biết đáp thế nào, đành khiêm nhượng một lúc rồi ngồi xuống chiếc ghế đầu hàng phía tả còn bỏ trống.

Trong những người cùng một bàn, chàng chỉ nhận biết Vô Tình Tẩu, còn ngoài ra toàn người xa lạ.

Vệ Đạo Hội chủ vẻ mặt lúc nào cũng trầm trọng khiến cho mọi người bản khoản không được tự nhiên.

Một bát yến sào hơi bốc lên ngùn ngụt đặt ở giữa bàn. Từ Văn hít một hơi rồi chau mày, xuýt nữa buộc miệng la hoảng. Vì chàng được huấn luyện đến một khứu giác đặc biệt, phác giác ra trong bát canh này đã bị người bỏ thuốc độc, mà là thứ thuốc độc vô hình, man tính nên bất luận là ai cũng không ngửi thấy được.

Những người ngồi tiệc đây toàn là những nhân vật nổi tiếng trên chốn giang hồ. Đại đa số là cường môn một phái hay bá chủ một phương, bao quát cả những hào khách bảy tỉnh phía Nam và sáu tỉnh phía Bắc. Nếu ngộ độc chết hết, thì hậu quả chưa biết đâu mà lường.

Từ Văn toan nói huých toẹt ra, nhưng một ý nghĩ khác ngăn chàng lại.

Thứ thuốc độc này chế tạo theo phương pháp bí mật độc đáo của một nhà. Trừ phụ thân chàng. Chàng chắc trên chốn giang hồ không người thứ hai nào bào chế được nữa. Chàng tự hỏi :

- Mục đích của phụ thân hạ độc để làm gì ? Báo thù chăng ? Chẳng lẽ những người ngồi đây toàn là kẻ thù ?

Chàng nhớ đến vụ độc án tại chùa Thanh Nguyên rồi không thể tự giải quyết được có nên ngăn trở vụ thảm độc này đừng để xảy ra không ?

Giữa lúc chàng đang ngẫm nghĩ, thì một lão già gầy khẳng gầy kheo, mặt mũi hốc hác đột nhiên thét lên :

- Yến sào có độc !

Tiếng la của lão làm cho những tân khách ngồi bên cạnh nghe thấy, lập tức nhốn nháo cả lên.

Những người ngồi cùng bàn đều cả kinh thất sắc, đồng thanh la hoảng :

- Chết độc ư ?

Vệ Đạo Hội chủ vẻ mặt vẫn tro tro không hề biến đổi, quay lại khẽ bảo tên đệ tử đứng đầu chực bên cạnh :

- Đừng lấy món này lên nữa ! Kêu tổng quản vào đây.

Bữa tiệc này có đến trăm bàn, muốn ngăn lại không phải chuyện dễ. Nhưng dường

như đối phương đã đề phòng xảy chuyện bất ngờ, nếu không thế, thì sao chỉ một bàn đầu đặt trước, rồi sau mới đặt đến các bàn khác ?...

Từ Văn ngẫu nhiên đưa mắt nhìn lão già gầy khẳng kheo. Lòng chàng kinh hãi vô cùng ! Vì chất độc này không màu sắc, không mùi vị, trừ người hiểu cách chế tạo độc được mới có khứu giác đặc biệt để ngửi thấy, còn người ngoài bất luận là ai cũng không tài nào phát giác ra được. Lão già này là ai mà cũng biết chất độc này ?

Vệ Đạo Hội chủ nhìn lão già nói :

- Thật là quân ma quỷ đê hèn. Chúng làm cho mình phải hổ thẹn...

Vệ Đạo Hội chủ đứng lên trịnh trọng nói :

- Xin các vị cứ yên tâm dự tiệc cho vui vẻ. Chẳng có chuyện gì đâu.

Những tiếng huyền não dần dần lắng xuống.

Từ Văn không nhin được, lại đưa mắt nhìn lão già gầy nhom.

Lão già gầy nhom cũng chăm chú nhìn Từ Văn rồi chậm rãi hỏi :

- Nghe nói tiểu hữu cũng sành về môn chất độc phải không ?

Từ Văn ngấm ngầm kinh hãi nghĩ bụng :

- Mình chỉ giải độc cho Thượng Quan Hoàn và biểu diễn thủ pháp trừ độc cho Tụ Bảo Hội coi, ngoài ra chưa tiết lộ với ai, lão già này căn cứ vào đâu mà hỏi vậy ? Nghe lão nói mấy câu này dường như có điều bí ẩn ? Hay là...

Chàng vừa ngấm nghĩ vừa nghiêng mình hỏi lại :

- Tại hạ chỉ biết chút ngoài vỏ mà thôi có chi là sành sỏi ? Các hạ nghe ai nói vậy ?

Lão già cười ha hả đáp :

- Tiểu hữu ơi ! Trên chốn giang hồ, bất cứ việc gì cũng không thể giữ bí mật tuyệt đối được.

Từ Văn trong lòng xao xuyến...

Vệ Đạo Hội chủ trở vào lão già gầy nhom nói :

- Tiểu hữu ! Để bản tòa giới thiệu : Vị này là một người đồng đạo trong phép dùng chất độc hiện nay, danh hiệu lão là...

Từ Văn chợt nhớ tới một người liền hỏi ngay :

- Phải chăng là Thôi Vô Độc tiền bối ?

Vệ Đạo Hội chủ gật đầu đáp :

- Phải rồi ! Tiểu hữu đoán đúng đó.

Từ Văn nghiêng mình thi lễ nói :

- Văn bối thất kính mất rồi !

Thôi Vô Độc cười ha hả nói :

- Không dám ! Không dám !

Từ Văn xoay chuyển ý nghĩ rất mau. Chàng đã nghe phụ thân đề cập đến vị Phong Trần đệ nhân này là một tay độc đạo.

Nguyên tên lão là Thôi Vô Độc. Vì lão tính tình cổ quái, không kết giao với bất cứ một ai nên lấy hiệu là Ngô Độc. Lão rất sành về Độc đạo, chẳng một chất độc nào là

lão không hiểu. Nhưng suốt đời lão chưa từng dùng độc hại ai. Ngô Độc với Vô Độc, thanh âm gần giống nhau. Bạn đồng đạo võ lâm kêu lão là Thôi Vô Độc nên cái tên chính là Ngô Độc ít người nói tới.

Từ Văn còn nghe nói lão này đi ẩn từ mười năm trước, không hỏi gì đến thế sự. Vệ Đạo Hội chủ mời được lão xuống núi thật không phải chuyện dễ dàng.

Vệ Đạo Hội chủ nâng cốc lên nói :

- Thôi lão huynh chuyến này đã khải hạ sơn, nhận giữ chức tổng đàn Chưởng lệnh cho bản hội, bản tòa lấy làm vinh hạnh lắm. Mời các vị nâng cốc để mừng cho võ lâm hưng thịnh.

Từ Văn cùng mọi người nâng cốc lên.

Thôi Vô Độc trở vào bát yến sào hỏi :

- Chắc tiểu hữu cũng biết chất độc này ?

Từ Văn cố làm bộ ngờ ngác cười nói :

- Chất độc này không màu sắc, không mùi vị, văn bối không hiểu được.

Giữa lúc ấy một người đứng tuổi mặc áo lam lật đật đến trước tiệc thi lễ nói :

- Tổng quản là Cổ Kim Nhân tham kiến Hội chủ.

Vệ Đạo Hội chủ hỏi :

- Cổ tổng quản ! Trong món ăn có người hạ độc là nghĩa làm sao ?

Cổ Kim Nhân đáp :

- Dạ ! Ty chức xin chịu tội thất sát.

Vệ Đạo Hội chủ lại hỏi :

- Cổ tổng quản có biết người hạ độc là ai không ?

Cổ Kim Nhân ngập ngừng đáp :

- Cái đó... ty chức chưa được chứng cứ chắc chắn, không dám nói càn.

- Như vậy Cổ tổng quản đã tìm ra được đâu mối rồi chăng ?

- Đúng thế !

- Truyền lệnh cho Văn đường chúa tại Hình đường thân hành dẫn bọn đệ tử đến đây nghe lệnh. Đồng thời lập tức giam người khả nghi lại.

- Ty chức xin tuân lệnh dụ.

Tổng quản Cổ Kim Nhân khom lưng thi lễ rồi đi ra.

Từ Văn trong lòng thắc mắc vô cùng. Chàng tự hỏi :

- Hội chủ đã hạ lệnh cho Hình đường cùng chấp sự chuẩn bị việc chấp pháp. Chất độc này rõ ràng là độc môn của phụ thân. Vậy ai đã hạ độc ?

Lát sau một lão già râu quăn, mày rậm mắt thô, theo sau là bốn đại hán to lớn đều mặc áo lụa hồng lại đến trước tiệc. Ứng đầu là một lão già lên tiếng :

- Hình đường Văn Giới Sơn xin chờ lệnh !

Vệ Đạo Hội chủ nói rất khẽ :

- Đường chúa lập tức chuẩn bị một cuộc thẩm vấn sau khi tan tiệc.

- Tuân lệnh dụ !

Văn Giới Sơn và bốn tên chấp sự cùng thi lễ rồi lúc lui.

Tiệt tan vào lúc giữa canh hai. Tân khách có người được đón về khách xá nghỉ. Có người xuống núi ngay đêm. Chỉ trong khoảnh khắc, mười phần đã giải tán đến tám.

Từ Văn có mục đích riêng. Chàng không quyết định là ra đi hay ở lại.

Vệ Đạo Hội chủ đột nhiên quay lại bảo chàng :

- Tiểu hữu ! Mời tiểu hữu ngồi lại để cội tề Hội mở cuộc thẩm vấn.

Từ Văn không khỏi ngạc nhiên. Theo về luật giang hồ, thì các bang phái mở hình đường là một cuộc bí mật, không khi nào để người ngoài tham dự. Chàng không biết làm thế nào cho tiện, mà đoán không ra đối phương có mục đích gì. Chàng tự hỏi :

- Chẳng lẽ đối phương đã nhận ra lai lịch của mình và nghi mình là người hạ độc ? Nhưng vừa rồi đối phương đã hạ lệnh rõ ràng là giam giữ người hạ độc...

Vệ Đạo Hội chủ hất hàm hỏi :

- Tiểu hữu thấy có điều trái với thường tình phải không ? Nguyên bản hội lập đàn đã xảy ra chuyện không may. Nếu không phát giác ra để ngăn ngừa kịp thời cho đồng đạo đến tham dự hội bị hại, thì bản tòa thành người thiên cổ tội nhân trong võ lâm. Vì thế mà việc mở công đường đêm nay, có mời các vị trưởng môn các phái chứng kiến.

Từ Văn thở phào một cái. Trong lòng ngờ vực chàng hỏi :

- Ủa ! Tại hạ vào hàng mật lưu trên chốn giang hồ, sao lại lọt vào mắt xanh của Hội chủ ?

Vệ Đạo Hội chủ đáp :

- Tiểu hữu bất tất phải quá khiêm. Mời tiểu hữu đi theo bản tòa.

Từ Văn trong lòng kinh nghi, nhưng rất muốn biết người hạ độc là ai ? Chàng không nói gì nữa.

Đây là một gian sảnh đường khá rộng, có thể chứa cả trăm người. Trong sảnh đường hai ngọn nến lớn bằng cánh tay trẻ con thấp lên sáng rực. Ba chiếc công án đều trải lụa hồng bày thành hình chữ ‘phẩm’.

Trên án chính giữa khói hương nghi ngút, có đặt một chiếc bài vị trên đề hai chữ ‘Thiên Địa’. Đây là một chỗ khá đặc biệt. Thông thường môn phái nào mở hình đường chỉ đặt thân vị tổ sư phái đó.

Nơi đây đặt bài vị Thiên Địa, chắc là để tỏ ra theo ý trời đất mà hành động cho hợp với tôn chỉ của Hội.

Còn án hai bên là tọa vị của Vệ Đạo Hội chủ, án mé hữu rõ ràng là cổ kiệu bí mật kia.

Phía sau Vệ Đạo Hội chủ là chỗ ngồi cho bảy lão già lúc thi hành đại điển lập đàn. Trong bảy lão già này có Vô Tình Tẩu, Táng Thiên Ông và Thôi Vô Độc.

Từ Văn nghĩ tới mục đàn bà áo che mặt, chàng tự hỏi :

- Không hiểu sau khi mình đi rồi, hai lão quái vật đó hạ màn bằng cách nào ?

Mé tả giáp vách là chỗ ngồi dành cho Từ Văn và những nhân vật đầu não, hoặc đại biểu các môn phái.

Đối diện với công án là chỗ ngồi của hình đường chúa Văn Giới Sơn. Tám tên đệ tử áo đỏ đứng ưỡn ngực ra rất nghiêm trang.

Trong sảnh đường yên lặng như tờ, tưởng chừng mũi kim rơi cũng nghe rõ. Thỉnh thoảng mới có một hai tiếng hoa đèn nổ lách tách để điểm xuyết khung cảnh trầm tịch.

Bầu không khí trầm trọng khiến mọi người cơ hồ nghẹt thở.

Đột nhiên ngoài cửa sảnh đường có người lớn tiếng nói :

- Hồ hương chủ đang chờ lệnh bá kiến !

Vệ Đạo Hội chủ trầm giọng đáp :

- Vào đi !

Một lão già mình mặc áo đen, sắc mặt xanh lè, cúi đầu tiến vào. Theo sau lão là hai đại hán mặc áo đỏ. Hiển nhiên người mặc áo đen kêu bằng Hồ hương chủ đó là người bị giải đến. Chẳng cần nói cũng biết lão là đối tượng trong vụ mở công đường này.

Lão già áo đen chân bước lảo đảo đi đến trước án hồng. Lão vẫn cúi đầu. Hai gã hán tử mặc áo đỏ lui về đứng nguyên chỗ đứng cùng hàng với tám tên đệ tử pháp đường.

Bầu không khí im lặng bây giờ thay vào bằng một bầu không khí nghiêm trọng.

Hình đường Đường chúa Văn Giới Sơn lớn tiếng quát :

- Mở công đường.

Mười tên đại hán mặc áo đỏ hô lên :

- Mở... công đường !

Lão già áo đen run bắn người lên.

Bao nhiêu người trong hội trường đều hồi hộp trong lòng, mặt lộ vẻ nghiêm trọng.

Hình đường tuy không oai nghiêm như ở các nha môn, nhưng sát khí nghiêm trọng hơn nha môn nhiều.

Vệ Đạo Hội chủ vẻ mặt tuy không biến đổi, nhưng da mặt co rúm lại hai ba lần. Lão cất tiếng nghiêm trọng hỏi :

- Ngô hương chủ ! Hương chủ đã biết tội chưa ?

Lão già áo đen bỗng ngẩn đầu lên, cất giọng run run hỏi lại :

- Ty thuộc không hiểu đã phạm tội gì ?

Vệ Đạo Hội chủ lại hỏi :

- Trước khi ngươi gia nhập bản hội, đã từng tuyên thệ trước thiên địa là bất luận trong trường hợp nào ngươi vẫn giữ thân phận một đệ tử trong bản hội. Ngươi có thừa nhận điều đó không ?

- Ty thuộc xin thừa nhận !

- Vậy ngươi hãy quỳ xuống trước thần bài Thiên Địa.

Lão già áo đen co đầu quì xuống trước hương án. Không hiểu lão vô tình hay hữu ý, nghiêng đầu đưa mắt nhìn Từ Văn.

Chỉ một cái liếc mắt của lão cũng đủ khiến cho toàn thân Từ Văn run lên như bị điện giật. Chàng đã nhận ra Hương chủ họ Ngô kia là ai rồi. Tuy ngoài mặt chàng vẫn trấn tĩnh, mà trong lòng sủi lên sùng sục tựa đầu sôi. Chàng không biết làm thế nào cho phải.

Vệ Đạo Hội chủ chờ cho lão áo đen quì xuống, rồi lại hỏi :

- Người hạ độc vào món ăn để mưu đồ sát hại tân khách đến tham dự hội nghị là do ai sai khiến ?

Ngô hương chủ đáp :

- Ty thuộc thực không biết gì về vụ này.

Vệ Đạo Hội chủ nói :

- Ngô Côn ! Người đừng quên là đã phát thệ. Vậy trước Thiên Địa thần bài đây người thừa nhận đi là hơn.

- Xin Hội chủ minh xét !

- Hừ ! Ngô Côn ! Dư trăm đệ tử bản hội bị độc sát ở chùa Thanh Nguyên phải chăng là kiệt tác của người ?

- Oan uổng cho ty thuộc.

Người trong kiệu lớn tiếng :

- Lấy bằng chứng cho hấn coi !

Từ Văn giật mình đánh thót một cái. Đối phương đã có chứng cứ mà chàng đột nhiên lần mò vào Thanh Nguyên tự vừa đúng lúc phát sinh vụ huyết án. Chàng bị người trong kiệu coi là hung thủ, may có Thiên Đài Ma Cơ đem tín vật của sư môn ra đảm bảo để giải vây cho chàng. Té ra những người bị hại đều là đệ tử của hội Vệ Đạo.

Vệ Đạo Hội chủ cười lạt luôn mấy tiếng, hỏi :

- Ngô Côn ! Có phải tên thực người là Ngô Côn không ?

Lão già toàn thân run lẩy bẩy. Lão không trả lời, đưa mắt nhìn Từ Văn.

Từ Văn trong lòng hồi hộp không yên. Chàng sợ lão áo đen cung xưng lai lịch của mình, thì cục diện bữa nay rất nguy hiểm. Cứ coi bản lãnh người trong kiệu, Vô Tình Tẩu, Táng Thiên Ông cũng đủ biết công lực Hội chủ tất nhiên phi thường, mà chàng bất luận đối với ai cũng không địch nổi.

Vệ Đạo Hội chủ cất tiếng gọi :

- Văn đường chúa !

Văn Giới Sơn đáp :

- Có ty tòa đây !

Vệ Đạo Hội chủ nói :

- Mở mặt nạ hấn ra !

- Xin tuân lệnh !

Hình đường chúa Văn Giới Sơn khoa chân bước ra...

Lão già áo đen đứng dậy vung chưởng đánh vào Vệ Đạo Hội chủ...

Người trong kiệu khẽ quát lên một tiếng, một luồng cương phong quái dị từ cửa kiệu hất ra. Chưởng lực của lão áo đen bị tiêu tan lập tức...

Văn Giới Sơn nhảy phốc lại, phóng ngón tay đâm vào cánh tay lão già áo đen. Lão rít lên một tiếng, người nhún ra ngồi phệt xuống đất.

Văn Giới Sơn đưa tay quét vào mắt lão áo đen. Tầm mắt nọ rút xuống để lộ bộ mặt hiền lành, cặp mắt sắc xảo ra.

Vệ Đạo Hội chủ lạnh lùng nói :

- Vị này là Tổng quản Thất Tinh Bảo Phương Bình Chiếu.

Câu nói vừa thốt ra khỏi miệng Vệ Đạo Hội chủ khiến cho cử tọa đều kinh hãi. Trong bọn tân khách có cả Nhất Tâm đại sư, trụ trì tại La Hán đường chùa Thiếu Lâm.

Nhà sư niệm Phật hiệu, rồi cất tiếng lạnh lạnh như chuông đồng hỏi :

- Thất Tinh Bảo chúa Tư Anh Phong hành động khiến cho người ta và quỷ thần phải phẫn nộ là có ý gì ?...

Vô Tình Tẩu lên tiếng xen vào :

- Lòng người như biển khôn dò. Mục đích của y có thể là muốn một mình giữ ngôi bá chủ võ lâm.

Chuông giáo phái Võ Đang là Chân Như đạo trưởng trầm giọng hỏi :

- Nghe nói Tổng đà bang Thất Tinh đã bị phá hủy. Bang này cơ hồ bị tiêu diệt. Phải chăng đó là thủ đoạn của Từ Anh Phong ?

Từ Văn đau lòng như cắt. Chàng nhớ đến tấn thảm kịch ở Thất Tinh Bảo mà chàng không nỡ nhìn, nhưng chàng không dám nói gì, cũng không dám lộ vẻ xúc động ra ngoài mặt vì lòng chàng thiết tha với chuyện báo thù.

Người trong kiệu lạnh lùng nói :

- Xin Hội chủ chiếu theo luật lệ bản hội mà xử trí.

Câu nói này có ý nhắc Hội Vệ Đạo mở pháp đường, thì người ngoài không có quyền chõ miệng vào.

Chuông giáo phái Võ Đang biết mình nói ra không phải lối. Ai nấy đều lên tiếng.

Vệ Đạo Hội chủ lớn tiếng hỏi :

- Phương Bình Chiếu ! Bản tòa vẫn kêu ngươi bằng Ngô hương chủ. Ngươi đã biết tội chưa ?

Phương Bình Chiếu cất giọng thê thảm đáp :

- Muốn giết muốn mổ thế nào tùy ý. Món nợ này sẽ có người ra tay thanh toán...

Vệ Đạo Hội chủ ngắt lời :

- Ngươi câm miệng đi ! Lúc gia nhập bản hội ngươi đã từng tuyên thệ. Bất chấp lợi thế nào, ngươi cũng phải tiếp thụ qui luật của bản hội xử trí. Văn đường chúa !...

Văn Giới Sơn vội đáp :

- Ty tòa đây !

Vệ Đạo Hội chủ hỏi :

- Đệ tử bản hội mà lỗi thề phản Hội thì nên xử trí cách nào ?

Văn Giới Sơn đáp :

- Trong điều thứ nhất nội quy đã ấn định. Kẻ nào phản bội bản môn là phải chết.
- Vậy Văn đường chúa đem hấn xuống !
- Tuân lệnh dụ.

Văn Giới Sơn vẫy tay một cái. Hai tên đệ tử Hình đường tiến ra, mỗi tên một bên ôm xóc Phương Bình Chiếu lôi đi.

Từ Văn tuy không hiểu phụ thân mình phái Phương tổng quản đến nằm vùng trong Vệ Đạo Hội, và hại lần hạ độc với mục đích gì ? Nhưng cứ nhìn tình trạng này mà xét đoán, thì có thể dính đến một vụ báo thù nào đây. Không chừng Vệ Đạo Hội chủ cũng là một trong đám hung thủ gây ra vụ đổ máu tại Thất Tinh Bảo. Chàng không nín nhịn được nữa liền đứng phắt dậy...

Vệ Đạo Hội chủ trầm giọng hỏi :

- Phải chăng tiểu hữu có điều chi muốn nói ?

Từ Văn nuốt huyết lệ vào bụng, cố đè nén nỗi lòng oán độc, cười gượng đáp :

- Tại hạ có việc phải làm, muốn xin Hội chủ cho từ biệt trước.

Đương nhiên đây là một câu nói trái với bản ý của chàng. Nhưng chàng không biết mượn cớ gì để rút lui. Chàng muốn cứu Phương tổng quản, nhưng xem tình thế không làm gì được. Chàng lại không nỡ mắt nhìn thấy người nhà mình bị xử tử. Chàng chỉ có một cách là lánh đi.

Vệ Đạo Hội chủ cười sang sảng đáp :

- Tiểu hữu cứ tùy tiện. Bản tòa phái người tiễn chân. Khi nào có cơ hội, tiểu hữu lại đến chơi, bản tòa cực lực hoan nghinh...

Người trong kiệu cũng nói tiếp :

- Bữa trước tại chùa Thanh Nguyên lão thân có sự hiểu lầm, thiếu hiệp liệu có nguyên lượng cho không ?

Từ Văn trong lòng căm hận, nhưng ngoài miệng chỉ đáp cho xuôi :

- Tôn giá dạy quá lời. Câu chuyện nhỏ mọn đó tôn giá bất tất phải quan tâm.

Phương Bình Chiếu bị đưa ra khỏi Hình đường, kết quả thế nào không cần hỏi cũng biết rồi.

Từ Văn ruột nóng như lửa đốt, chàng khó mà lưu lại trong chốc lát. Chàng khom lưng thi lễ rời khỏi Hình đường lật đật đi ra ngoài.

Từ Văn vừa ra tới quảng trường, liền thấy một gã áo đen chạy tới trước mặt cung kính nói :

- Xin thiếu hiệp chờ một chút, để tiểu nhân sắp ngựa.

Từ Văn xua tay đáp :

- Không cần đâu !

Chàng chạy băng mình đi. Bao nhiêu mối cừu hận chùng chất trên đầu khiến chàng cơ hồ nghẹt thở. Chàng những muốn tuyên chiến giết một hồi cho sướng tay, nhưng

sự thực không thể làm được. Chàng cần phải theo kế hoạch đã định trước để báo thù. Bắt đầu từ bữa nay chàng tin là phụ thân mình đang ở trong bóng tối bắt đầu hoạt động. Chàng còn đau khổ ở chỗ không xác định được kẻ thù là ai ?

Từ Văn ra khỏi cửa núi, chàng thở một hơi dài để trút oán khí trong lòng.

Đột nhiên mé bên chàng cách đó không xa có bóng người thấp thoáng, rồi biến vào trong rừng mất. Trong lòng đang đầy nỗi oán thù mà không có chỗ nào phát tiết, chàng xoay chuyển ý nghĩ rất mau, rồi nhảy xổ vào rừng.

Một bóng người cao lớn đứng sững trước mặt. Chàng nhờ ánh trăng xuyên vào kẽ lá, nhìn rõ đối phương là người che mặt mặc áo cẩm bào.

Từ Văn không kịp suy nghĩ gì nữa, liền nhảy xổ tới hạ thủ nhanh như chớp.

Đối phương la lên :

- Văn nhi ! Ngươi điên rồi sao ?

Từ Văn nghe thanh âm, vội dừng thế công, kinh hãi la hỏi :

- Có phải gia gia đấy không ?

- Ta đây mà ! Ngươi làm sao vậy ?

- Gia gia ơi !...

Chàng kêu bằng một giọng như đứa nhỏ bị oan khuất gặp gia nương. Không nhận được, nước mắt tầm tả như mưa.

Người che mặt mặc áo cẩm bào ngập ngừng hỏi :

- Hải tử ! Ngươi...

- Gia gia ! Thất Tinh Bảo...

- Ngươi biết rồi hay sao ?

- Đúng thế ! Hung thủ là ai ?

- Là người Hội Vệ Đạo.

Từ Văn la lên :

- Trời ơi !... bọn chúng ư ?

Mắt chàng đờ đờ sát khí, bầu nhiệt huyết sôi lên sùng sục.

Người che mặt mặc áo cẩm bào lại hỏi :

- Hải tử ! Sao ngươi vừa thấy mặt ta lại toan hạ thủ ?

Từ Văn hậm hực đáp :

- Gia gia ! Có kẻ mạo xưng giả trang làm gia gia, và hai lần định hạ sát hải nhi...

Người che mặt mặc áo cẩm bào sững sốt hỏi :

- Sao ? Có người mạo xưng hình tượng ta ư ?

- Đúng thế ! Hắn giả trang rất giống khó mà nhận ra chân giả.

- Có lẽ là hành vi của Hội Vệ Đạo...

- Không thể được !

- Tại sao vậy ?

- Bữa nay hải nhi được bọn họ tiếp làm thượng khách. Chúng không hiểu gì lai lịch của hải nhi.

Người che mặt mặc áo cẩm bào chau mày nói :

- Hải tử ! Người lắm rồi, bọn giang hồ quỷ quyết vô cùng. Chắc là đối phương tính toán chuyện gì đó.

Từ Văn ngẫm nghĩ một chút, chàng cho lời nói của phụ thân là phải, vì chẳng có duyên cớ gì mà họ đã mời chàng vào hạng quý tân lại mời chàng vào coi mở Hình đường, thì tất bên trong có nhiều điều ngoắt ngoéo.

Lòng chàng nghĩ vậy, người chàng không tự chủ được nữa, toàn thân run lên bần bật. Lửa hận thù như đốt cháy tâm can.

Từ Văn chợt nhớ ra điều gì, hất hàm hỏi :

- Gia gia ! Vệ Đạo Hội chủ là nhân vật thế nào ?

Người che mặt mặc áo cẩm bào đáp :

- Hiện giờ chưa thể xác định được. Có lẽ hẳn là một trong những kẻ thù ngày trước...

Từ Văn hỏi :

- Tại sao gia gia lại không biết hẳn ?

Người che mặt mặc áo cẩm bào đáp :

- Hải tử ! Đấy không phải là chân tướng hẳn đâu, hẳn đeo mặt nạ rồi đấy.

Từ Văn ‘ồ’ lên một tiếng, rồi nói :

- Thảo nào trông mặt hẳn rất không thuận mắt. Gia gia thử đoán xem ai ? Bản lãnh hẳn như vậy thì trong võ lâm chẳng có mấy người...

Người che mặt mặc áo cẩm bào đáp :

- Bức tranh vân cẩu vẽ người tan thương. Sự biến ảo trên đời khó mà lường được. Một tay đại ma đầu ngày nay có thể là một tên vô danh tiểu tử ngày trước. Biết đâu mà đoán được ?

- Bọn Táng Thiên Ông cũng một bè với hung thủ ư ?

- Đúng thế !

- Có một người tên gọi Thượng Quan Hoàn. Phải chăng hẳn là nguyên hung ?

Người che mặt mặc áo cẩm bào đột nhiên lùi lại một bước, run lên hỏi :

- Người có biết Thượng Quan Hoàn ư ?